

Camilla Läckberg
SMOLIAR

SMOLIAR

Camilla Läckberg

SMOLIAR

Zo švédčiny preložila
Mária Bratová

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2006
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
2011
Translation © Mária Bratová

ISBN 978-80-556-0358-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Willemu & Meji

Najlepšie si pamätal jej parfum. Mala ho v kúpeľni. Fialovo sa lesknúcu fľaštičku plnú ťažkej sladkej vône. Ako dospelý dlho hľadal v parfumériách, kým našiel presne takú. Usmial sa, keď videl jej názov – Poison.

Zvyčajne si ho nastriekala na zápästia, potom si nimi pošúchala krk, a ak mala na sebe sukňu, aj podkolenie.

Vždy sa mu to veľmi páčilo. Jemné krehké zápästia, čo sa grációzne trú o seba. Obklopila ju vôňa a tá sa neskôr vznášala po celej miestnosti. Túžobne očakával chvíľu, keď sa k nemu skloní a pobožká ho. Vždy rovno na ústa. A vždy tak zľahka, že zavše pochyboval, či bol bozk skutočný, alebo si ho len vysníval.

„Postaraj sa o svoju sestru,“ povedala, keď sa skôr vznášala, než prechádzala izbou.

Dodatočne si nikdy nevedel spomenúť, či jej odpovedal nahlas, alebo len prikývol.

Jarné slnko nemilosrdne odhalilo špinu na oknách policajnej stanice v Tanumshede. Zimná sivosť ich pokryla súvislou vrstvou a Patrik nadobúdal pocit, že ju má aj na sebe. Tohoročná zima bola dosť náročná. Život s dieťaťom bol síce veselší, ale aj oveľa zložitejší, než si vôbec vedel predstaviť. A hoci všetko fungovalo neporovnateľne lepšie než v dňoch po narodení Maje, Erika sa v úlohe ženy na materskej dovolenke necítila dobre. Tento jej pocit prenasledoval Patrika každú sekundu a minútu, ktorú strávil v práci. A k tomu všetko, čo sa prihodilo Anne, predstavovalo záťaž navyše.

Jeho chmúrne myšlienky prerušilo klopanie na veraje dverí.

– Patrik, dostali sme hlásenie o dopravnej nehode na ceste do Sannäsu.

– V poriadku, – prikývol Patrik a vstal. – Počuj, nemala dnes náhodou nastúpiť náhrada za Ernsta?

– Mala, – povedala Annika. – No ešte nie je osem hodín.

– Tak si zoberiem Martina, hoci pôvodne som plánoval, že ju tu trochu povodím, aby sa dostala do problematiky.

– Už teraz ju ľutujem, – uškrnula sa Annika.

– Lebo jej chcem pomôcť? – ohradil sa Patrik a zo žartu nahnevane gánil.

– Jasné, veď viem, ako jazdíš... Nie, teraz vážne – s Mellbergom to nebude mať ľahké.

– Podľa jej životopisu, čo som si prečítal, ak niekto zvládne Mellberga, potom je to práve Hanna Kruseová. V pracovných posudkoch tvrdia, že je šikovná, všetci ju chvália.

– V tom prípade vôbec nechápem, prečo žiadala o preloženie do Tanumshede...

– Dobrá otázka, – odvetil Patrik a obliekol si bundu.
– Môžem sa jej spýtať, prečo sa tak podceňuje, že sa znížila až k nám, skrachovaným amatérom... – žmurkol na Anniku, ktorá ho zľahka capla po ramene.

– Dobre vieš, že som to tak nemyslela.

– Jasné, iba žartujem... Ozaj, máš podrobnejšie informácie, ako to vyzerá na mieste nešťastia? Sú aj nejakí ranení alebo mŕtvi?

– Podľa človeka, ktorý nahlásil nehodu, sa zdá, že v aute je len jedna osoba. A s najväčšou pravdepodobnosťou mŕtva.

– Dočerta, zavolaj Martina. Obzrieme si to tam a hneď sa vrátíme. Za ten čas to tu môžeš Hanne všetko poukazať.

V tej chvíli sa z recepcie ozval ženský hlas. – Haló!

– Asi už prišla, – Annika sa zvrtila a ponáhlala sa na svoje miesto. Patrik, zvedavý na nový ženský prírastok na policajnú stanicu, vykročil za ňou.

Pohľad na ženu, ktorá čakala pri recepcii, ho veľmi prekvapil. Ani presne nevedel, ako si ju predstavoval, no skôr... asi trochu väčšiu. Určite nie takú peknú a... plavovlasú. Žena najprv podala ruku Patrikovi, potom Annike a povedala:

– Ahojte, som Hanna Kruseová. Dnes k vám nastupujem.

Jej hlas už lepšie zodpovedal jeho predstavám. Bol hlboký a rásny.

Stisk ruky svedčil o hodinách strávených v posilňovni. Patrik čoraz dôkladnejšie prehodnocoval svoje pôvodné predstavy.

– Patrik Hedström. Toto je Annika Janssonová, najväčšia opora našej stanice...

Hanna sa usmiala. – Ako vidím, ženský predvoj v dokonalej prevahe mužov, teda aspoň doteraz.

Annika sa zasmiala. – Rozhodne sa teším, že prevaha testosterónu za týmito múrmi získava protiváhu.

Patrik prerušil ich nezáväzný rozhovor. – Dievčatá, neskôr budete mať čas bližšie sa zoznámiť. Hanna, práve sme dostali hlásenie o smrteľnej nehode. Ak nemáš nič proti tomu, bol by som rád, keby si išla so mnou. Aspoň si urobíš obraz o našom pracovnom dni.

– To mi veľmi vyhovuje, – potešila sa Hanna. – Mohla by som si niekam odložiť tašku?

– Odnesiem ju do tvojej pracovne, – ponúkla sa Annika. – Obhliadku pracoviska odložíme na neskôr, keď sa vrátite.

– Ďakujem, – Hanna sa ponáhľala za Patrikom, ktorý už vychádzal z budovy.

– Tak ako sa ti u nás páči? – spýtal sa Patrik, keď nastúpili do policajného auta a vyrazili k Sannäsu.

– Ďakujem za opýtanie, celkom sa mi tu pozdáva. Začínať na novom mieste je vždy vzrušujúce.

– Z tvojho životopisu vyplýva, že si ich už stihla vystriedať zopár, – povedal Patrik.

– Áno, chcem získať čo najviac skúseností, – odvetila Hanna a zvedavo hľadela von oknom. – V rozličných častiach Švédska, v rozlične veľkých okrskoch a tak ďalej. Vyskúšať všetko, čo mi pomôže rozšíriť odborné vedomosti.

– Prečo? – vypytoval sa Patrik. – Aký je konečný cieľ, ak sa smiem spýtať?

Hanna sa usmiala. Jej úsmev bol priateľský, ale zároveň nesmierne uzavretý. – Samozrejme, šéfovská stolička. V niektorom z väčších policajných okrskov. Preto chodím na všetky možné kurzy, rozširujem si vedomosti, ako sa len dá, a pracujem tak tvrdo, ako len vládzem.

– To znie ako recept na úspech, – pousmial sa Patrik, no enormné množstvo ambícií, čo sa naňho valilo, ho trochu zaskočilo. Na čosi také nebol zvyknutý.

– V to dúfam, – súhlasila Hanna a pozorne sledovala krajinu, ktorou prechádzali.

– A čo ty? Ako dlho pracuješ v Tanumshede?

Na svoje vlastné prekvapenie Patrik počul, ako trochu zahanbene odpovedá:

– No... od skončenia školy.

– Tak to by som určite nevydržala! Alebo sa ti tu tak veľmi páči? To znie sľubne aj pre mňa... – opäť sa zasmiala a pozrela naňho.

– Aj tak by sa to dalo chápať. Ale veľa robí zvyk a pohodlnosť. Vyrástol som tu a mesto poznám ako svoje topánky. Hoci teraz už nebývam v Tanumshede, ale vo Fjällbacke.

– Ozaj, viem, veď ty si sa oženil s Erikou Falckovou! Milujem jej knihy! Tie o vraždách, priznávam, že životopisy som nečítala...

– Za to sa nemusíš ospravedlňovať. Ak čísla neklamú, polovica Švédska si prečítala detektívky, ale väčšina ani len netuší, že napísala päť biografických románov o spisovateľkách. Najlepšie sa predával príbeh Karin Boyeovej, a to teraz hovorím o náklade dvetisíc výtlačkov... Na vysvetlenie – zatiaľ sme sa nezosobášili. No už čoskoro to urobíme, na Turíce.

– Joj, tak gratulujem! Aký krásny termín na svadbu!

– Dúfame, že nám to vyjde... No ak by som mal byť úprimný, najradšej by som zdrhol do Las Vegas a vyhol sa celému cirkusu. Vôbec som netušil, že svadba si vyžaduje toľko príprav a námahy.

Hanna sa srdečne zasmiala. – To si teda viem predstaviť...

– Veď aj ty si vydatá, však? Vy ste nemali veľkolepú svadbu v kostole?

Hanna sa na okamih zachmúrila. Rýchlo odvrátila pohľad a zahundrala tak potichu, že ju sotva počul: – Mali sme civilný sobáš. Ale o tom sa pohovárame inokedy. Tuším sme už na mieste.

V kríkoch pred nimi stálo havarované auto. Dvaja hasiči sa usilovali prestrihnúť strechu, no nezdalo sa, že by sa s tým veľmi ponáhľali. Pri pohľade na sedadlo vodiča Patrik rýchlo pochopil dôvod.

Stretnutie sa zámerne konalo uňho doma, a nie v spoločenskej sále mestskej radnice. Jeho vila – alebo perla, ako ju zvykol nazývať – bola teraz po mesiacoch intenzívnej renovácie pripravená na obhliadku a obdivovanie. Patrila k najstarším budovám Grebbestadu a trvalo dlho, kým bývalých majiteľov prehovoril, aby mu ju predali. Jednostaj splietali niečo o rodinnom majetku, čo sa musí dediť z pokolenia na pokolenie, no ich námietky postupne ochabovali, zhrozené výkriky sa menili na hundranie, a napokon, keď začuli výšku ponuky, na spokojný šepot. Tí primitívi vôbec nepochopili, že im ponúkol oveľa menej, než bol v skutočnosti ochotný zaplatiť. Očividne nikdy nevystřiči-

li nos za hranice okresu, chýbal im akýkoľvek odhad hodnoty vecí, ktorý by raz-dva získali, keby žili v Štokholme a sledovali podmienky na trhu nehnuteľností. Po uzavretí obchodu bez mihnutia oka ďalšie dva milióny vrazil do zrenovovania domu a teraz pyšne predvádzal výsledný efekt ostatným členom komunálnej rady.

– Sem sme si dali doviezť schodište z Anglicka, všetkými detailmi dokonale vystihuje historické obdobie. Priznávam, nebolo najlacnejšie, lebo ročne vyrobia iba päť kusov, ale ak človek chce mať kvalitu, musí za ňu zaplatiť. Radili sme sa s Bohuslänským múzeom, aby sme nenarušili štýl domu. Viveca aj ja sme si dali mimoriadne záležať, aby sa *nezničil duch domu*. Mimochodom, máme tu pár výťahov posledného vydania Rezidencie. Novinári prišli, všetko tu nafotili, zdokumentovali a odborník povedal, že ešte nikdy nevidel vkusnejšiu úpravu. Pri odchode si pokojne zoberte výťahy, aby ste si ich doma mohli v pokoji prelisťovať. Asi by som vám mal ozrejmiť, že v Rezidencii predstavujú čitateľom len exkluzívne domy, nie ako v Peknom bývaní, kde sú samé gýče. – Trochu sa zasmial, aby poukázal na absurdnosť a smiešnosť predstavy, že jeho a manželkina vila by sa zjavila v takom plátku.

– Fajn, a čo keby sme si teraz posadali, aby sme sa pustili do našich záležitostí? – Erling W. Larson ukázal na obrovský jedáľenský stôl prestretý na podávanie kávy. Pripravila ho Viveca, ktorá sa nenápadne vytratila, kým hosťom ukazoval dom, teraz mlčky stála pri stole a čakala, kedy sa všetci usadia. Erling vrhol na ňu obdivný pohľad. Šikovnú Vivecu by ani zlatom nevyvážil, vždy vedela, kde je jej miesto, a bola dokonalá hostiteľka. Možno trochu mĺkva, neskúsená v pravidlách spoločenskej konverzácie, ale radšej žena, ktorá vie mlčať, nie len bezducho tárať.

– Čo si myslíte o mĺnku, pred ktorým sme sa dnes ocitli?

Posadali si za stôl a Viveca im ponalievala kávu do krehkých bielych porcelánových šálok.

– Môj názor poznáš, – vyhlásil Uno Brorsson a vhodil si do kávy štyri kocky cukru. Erling naňho znechutene fľochol. Nechápal mužov, ktorí sa nestarali o svoje telo a zdravie. Sám každé ráno behával desať kilometrov a tajne absolvoval aj pár skrášľovaní. No o tých vedela len Viveca.

– O tom teda nepochybuj, – ozval sa Erling trochu ostrejšie, než zamýšľal. – Mal si šancu vyjadriť svoj názor a presvedčiť nás, ale ak sme už raz dospeli k inému názoru, myslím si, že by bolo rozumnejšie, keby si sa pridal a ťahal s nami za jeden koniec povrazu. Ďalšie siahodlhé debaty nikomu neposlúžia. Televízny štáb sem príde už dnes a, veď poznáte môj názor, osobne si myslím, že to je najlepšia vec, čo sa nám mohla stať. Len sa pozrite, aký rozmach zaznamenali oblasti, kde natáčali pred nami! Na Ámál sa obrátila pozornosť iba vďaka dokumentárnemu filmu, a to ešte nebolo nič oproti publicite, čo získali po nakrúcaní reality show Fucking Töreboda! Vlastne akoby sa až vtedy dostali na mapu krajiny. No a teraz si predstavte, že veľká časť Švédska bude sledovať Fucking Tanum. Máme unikátnu príležitosť predstaviť náš krásny kút Švédska z jeho najlepšej stránky!

– Z najlepšej stránky, – vyprskol Uno. – Chľast a sex a nahľúpili účastníci! Tak chceme svetu ukázať Tanumshede?

– Podľa môjho názoru je to v každom prípade vzrušujúce, – nadšene povedala Gunilla Kjellinová svojím trochu piskľavým hlasom a zagúľala očami na Erlinga. Bola ním nadšená. Skôr by sa dalo priam povedať, že bola doňho zalúbená, hoci by si to nikdy nepriznala. Erling však tušil, že je to tak, a využíval to na získanie jej hlasu zakaždým, keď chcel niečo presadiť.

– Správne, dobre počúvajte Gunillu! Presne takto by sme mali pristupovať k celému projektu! Práve sa púšťame do vzrušujúceho dobrodružstva, vďaka využitiu príležitosti, ktorá sa nám ponúka! – Erling použil svoj najbodrejší tón. Úspešne ho využíval dlhé roky v pozícii šéfa veľkej poisťovacej spoločnosti. Vždy ním donútil zamestnancov aj nadriadených, aby si ho so záujmom vypočuli. Pri spomienke na tie roky, keď sa cítil ako na sude s pušným prachom, sa ho zmocňovala nostalgia. Našťastie, z toho miesta sa včas stiahol. Zobral si svoje namáhavo zarobené peniaze a poďakoval sa za spoluprácu. Ešte skôr než novinári zavetřili krv a jeho úbohých kolegov naháňali ako štvanú zver, aby ich dostali na kolená a roznosili na kopytách. Erling sa po srdcovej príhode dlho bránil myšlienke na predčasný dôchodok, no čas ukázal, že to bolo jeho najlepšie životné rozhodnutie.

– Nech sa páči, ponúknite sa zákuskami z cukrárne Elg,
– ukázal na podnos plný dobrôt. Všetci si poslušne naložili, iba Erling sa zdržal. Brzdila ho srdcová príhoda, ktorú prekonal, hoci si celý život strážil hmotnosť a venoval sa pohybovej aktivite.

– A čo urobíme s prípadnými škodami? Počul som, že Töreboda dostala slušné odškodné. Platí to aj pre nás? Uhradí ich televízia?

Erling sa netrpezlivo zadíval na miesto, odkiaľ prišla otázka. Mladý ekonóm komunálnej rady jednotaj zdržiaval rokovania a zapodieval sa maličkosťami namiesto toho, aby pred sebou videl veľkolepý cieľ, „the big picture“, ako hovorieval Erling. Mimochodom, čo taký začiatočník mohol vedieť o hospodárení? Sotva dovŕšil tridsiatku a za celý doterajší život mu neprešlo rukami toľko peňazí ako Erlingovi za jediný deň, keď sa poisťovni darilo. Kde by v tých dobách našiel čas zapodievať sa takými zanedbateľnými sumami? Obrátil sa k autorovi otázky Erikovi Bohlinovi a dôrazne vyhlásil:

– Tým sa teraz nebudeme zaoberať. V porovnaní s tým, čo nám prinesie prílev turistov, pár rozbitých okien nestojí za reč. Navyše očakávam, že policajti sa poriadne posilujú, aby si svoj plat zaslúžili, a že udržia poriadok.

Erlingov zrak na chvíľu spočinul na každom z prítomných. Táto technika sa mu v minulosti veľmi osvedčila. Rovnako aj teraz. Všetci bočili pohľadom a každý prejav nesúhlasu či protestu potlačili, skryli do najhlbšieho vnútra. Napokon, dostali šancu vyjadriť sa, potom uznesenie demokraticky odhlasovali a dnes sa do Tanumshede privalia televízne autobusy so štábmi a s účastníkmi šou.

– Bude to dobré, – ozval sa Jörn Schuster. Doteraz sa nespamätal z toho, že Erling prevzal post šéfa komunálnej rady, ktorý dovtedy zastával takmer pätnásť rokov.

Erling zo svojho pohľadu vôbec nechápal, prečo Jörn naďalej zostával vo vedení. Keby jeho tak hanebne zbavili funkcie, stiahol by chvost a zmizol čo najďalej. No ak sa Jörnovi páči byť ponižovaný, potom – prosím. Prítomnosť starého lišiaka mala aj svoje výhody, hoci, obrazne povedané, teraz bol už bezzubý a bezmocný. No mal aj verných prívržencov, ktorí však čušali, kým videli, že sa aktívne zúčastňuje na komunálnej politike.

– Tak si teda povedzme, ako prebehne dnešný deň. Ja osobne privítam celý tím o jednej, samozrejme, aj vy ste srdečne vítaní. V opačnom prípade sa stretneme na zvyčajnej schôdzi vo štvrtok. – Vstal, aby naznačil, že stretnutie sa skončilo a spoločnosť by mala urobiť to isté.

Uno si ešte aj pri odchode čosi hundral popod nos, no Erling sa v duchu tešil, že sa mu napokon podarilo zjednotiť vojsko. Celá akcia sľubovala prenikavý úspech. Priam to cítil v kostiach.

Spokojne vyšiel na verandu a zapálil si víťaznú cigaru. Viveca zatiaľ mlčky upratala jedáľenský stôl.

– Dadada, – džavotala Majka vo svojej vysokej stoličke a šikovne sa vyhýbala lyžici, ktorú sa jej Erika pokúšala zasunúť do ústičiek. Po chvíľke boja sa jej napokon podarilo dostať do dcérky trochu kaše, ale jej radosť trvala iba krátko, lebo Majka využila prvú príležitosť, aby predviedla, ako vrčí auto. – Brrr, – ukázala s takým nadšením, že celá kaša sa rozprskla po Erikinej tvári.

– Čertovské decko! – vzdychla unavene Erika, ale svoje slová ihneď oľutovala.

– Brrr, – opakovala šťastná Majka a aj posledné zvyšky kaše sa rozprskli po stole.

– Etovské decko, – povedal Adrian, za čo ho staršia sestra Emma vzápätí pokarhala.

– Adrian, to sa nepatrí!

– Ale Ika to povedala!

– Nadávať sa nepatrí, však, teta Erika? – Emma si dala ruky vbok a spýtavo pozrela na Eriku.

– Samozrejme, že sa to nesmie. Vieš, Adrian, naozaj ma mrzí, že som to povedala.

Emma spokojná s takouto odpoveďou ďalej jedla svoj jogurt. Erika sa na ňu pozrela láskyplne, ale aj znepokojene. Akosi prirýchlo ju život prinútil dospieť. Zavše sa správala skôr ako mama než Adrianova staršia sestra. Anna akoby si to nevšímala, ale Erika to registrovala veľmi jasne. Dobre vedela, že takýto postoj súvisí so zodpovednosťou, ktorú aj ona sama na seba prevzala v detstve.

A teraz sa to opakuje. Bola mamou svojej sestry, stala sa matkou Majky, svojím spôsobom aj Emmy a Adriana, a tr-

pezlivo vyčkávala, kedy sa jej sestra Anna spamätá a vráti do normálneho života. Erika sa pozrela na schody vedúce k horným izbám a začala upratovať neporiadok na stole. Zhora sa však neozývali nijaké zvuky. Anna sa len zriedkakedy zobudila pred jedenástou a Erika ju nechala vyspávať. Vlastne vôbec nevedela, čo iné by mohla urobiť.

– Dnes nechcem ísť do škôlky, – začal sa zrazu Adrian a nasadil si výraz, ktorý celkom jednoznačne hlásal: pokús sa ma prinútiť, ak to dokážeš.

– Ale pôjdeš, – povedala Emma a znova si dala ruky vbok. Erika vstúpila do hádky, ktorá sa mala už-už strhnúť, a kým sa pokúšala aspoň trochu poutierať svoju osem-mesačnú dcérku, rýchlo povedala:

– Emma, choď sa poobliekať. Adrian, dnes na tieto reči nemám náladu. Pekne pôjdeš s Emmou do škôlky a už nechcem počuť ani slovo.

Adrian otvoril ústa, chcel protestovať, no čosi v tetinom pohľade mu napovedalo, že dnes ráno bude lepšie poslúchnuť, a s nečakanou horlivosťou vybehol do predsieni.

– Pekne sa obuj, – Erika mu nachystala tenisky, no Adrian zavrtel hlavou.

– Ja to neviem, pomôž mi.

– Čoby si nevedel, v škôlke sa obúvaš predsa sám.

– Neviem, som ešte malý, – dodal pre istotu.

Erika vzdychla, položila Majku na zem, tá využila príležitosť a len čo sa rukami a nohami dotkla dlážky, liezla preč. Ložiť začala veľmi skoro a teraz už bola v tejto disciplíne majsterkou.

– Majka, počkaj, zostaň tu, – prihovárala sa jej Erika a pokúšala sa obuť Adriana. Dcérka však ignorovala jej naliehavú prosbu a radostne sa vybrala na objaviteľskú výpravu. Erika cítila, ako jej po chrbte a pod pazuchami stekajú cícierky potu.

– Chytím ju, – ochotne sa ponúkla Emma a Erikino mlčanie pokladala za súhlas. Po chvíli zadychčaná priniesla Majku, ktorá sa jej vzpierala v náručí ako nepokojné mačiatko. Erika videla, že malej očervenela tvár, čo bol neklamný znak blížiaceho sa výbuchu plaču, a rýchlo ju zobrala na ruky. Potom odviedla deti do auta. Dopekla, hrozne nenávidela tieto rána!

– Šup do auta, ponáhľame sa. Už zasa meškáme. Dobre viete, čo si o tom myslí teta Ewa.

– Nemá to rada, – povedala Emma a ustarostene kývala hlavou.

– Máš pravdu, – súhlasila Erika a uväzovala Majku do detskej sedačky.

– Chcem sedieť vpredu, – ohlásil sa Adrian, prekrižil ruky na prsiach a očividne sa chystal trucovať. V tej chvíli pohár Erikinej trpezlivosti pretiekol.

– Sadni si na svoje miesto, – zrúkla a pocítila isté zadosť-učinenie, keď videla, že synovec priam vletel do svojej sedačky. Emma si sadla doprostred a sama sa zapásala. Erika trochu prudšími pohybmi zatiahla pásy Adrianovej sedačky, no zarazila sa, keď na svojom líci nečakane pocítila detskú dlaň.

– Ika, ľúbim ťa, – povedal Adrian a tváril sa tak milo, ako to vedel len on. Usiloval sa zalíškať, lebo zistil, že zvyčajne to fungovalo. Erika cítila, ako jej mäkne srdce, naklonila sa k nemu a dala mu veľkú pusu.

Skôr než vycúvala spreď domu, znepokojene šibla pohľadom na okná Anninej spálne. Žalúzie boli ešte vždy stiahnuté.

Jonna si oprela čelo o chladivé okno autobusu a sledovala krajinu, ktorá plynula za ním. Zmocnila sa jej úplná ľahostajnosť. Ako zvyčajne. Sťahovala si rukávy pulóvra, kým jej neprevísali cez ruky. Rokmi si vypestovala takýto zvyk a pohyby robila už podvedome. Rozmýšľala, čo tu vlastne hľadá. Ako sa do toho všetkého zamotala? Čo je také fascinujúce na sledovaní jej minulosti a všedného života? Jonna tomu naozaj nerozumela. Neúspešná, svojrázna, osamelá dievčina, ktorá si v živote pomáha sebapoškodzovaním. Možno práve preto ľudia za ňu týždeň čo týždeň hlasujú a jej pobyt v Dome sa predlžuje. V krajine je predsa hromada iných dievčat. No mnohé sa v nej vidia, keď sa ustavične dostáva do konfrontácie s ostatnými účastníkmi šou, keď plače zatvorená v kúpeľni a kožu na predlaktiach si dorezáva britvou, keď z nej vyžaruje taká bezmocnosť a zúfalstvo, že ostatní obyvatelia Domu sa od nej odťahujú, akoby bola nakazená besnotou. Možno práve preto.

– Páni moji, to je vzrušujúce! Ako keby sme práve dostali druhú šancu! – Jonna v Barbiinom hlase počula tón neko-
nečného nadšenia a údivu, ale odmietala na to reagovať. Už
len z jej mena sa jej chcelo zvracať. Zato novinárom sa páči-
lo. Navyše BB-Barbie priťahovala pozornosť. Jej skutočné
meno znelo Lillemor Perssonová. Vyhrabal to novinár kto-
réhosi denníka. Dokonca sa dostali aj k jej starým fotogra-
fiám, na ktorých bola hnedovláska, samá ruka, samá noha,
s obrovskými okuliarmi. Ani náznak podoby so súčasnou
silikónovou sexi plavovláskou. Jonna sa na jej starých fot-
kách výborne zabávala. Jeden výtláčok novín dostali aj do
Domu. Barbie si najprv poplakala, potom noviny spálila.

– Pozrite, koľko je tu ľudí! – teraz vzrušene ukazovala
prstom na zhromaždenie, čo sa zišlo na parkovisku auto-
busov. – Jonna, chápeš, že sú tu len kvôli nám? Rozumieš
tomu? – od nadšenia nevedela obsedieť, za čo k nej Jonna
vyslala pohrďavý pohľad. Potom si nasadila slúchadlá mp3
prehrávača a zatvorila oči.

Patrik pomaly obišiel auto, ktoré zišlo po príkrom svahu
a vrazilo do stromu. Predná kapota bola dosť poškodená,
no vozidlo nevyzeralo zle. Zrejme nešlo až tak rýchlo.

– Zdá sa, že vodič utrpel silný náraz do volantu, pove-
dala by som, že to je príčina smrti, – usúdila Hanna sklo-
nená k sedadlu vodiča.

– To radšej nechajme na patológa, – odvetil Patrik tro-
chu ráznejšie, než chcel. – Chcem tým povedať, že...

– V poriadku, – prerušila ho Hanna a mávla rukou. – Bolo
to odo mňa hlúpe. Odteraz budem len pozorovať a nevy-
vodzovať nijaké závery – zatiaľ, – dodala.

Patrik ešte raz obišiel auto a čupol si vedľa Hanny. Dve-
re pri vodičovi boli dokorán, obeť nehody sedela na svo-
jom mieste pripútaná, s hlavou na volante. Tvár mala za-
krvavenú, krv kvapkala aj na dlážku.

Za chrptom sa ozvalo cvakanie fotoaparátu, technik pri-
pravoval fotodokumentáciu miesta nešťastia.

– Prekážame? – spýtal sa Patrik.

– Nie, väčšinu záberov už máme. Teraz by sme chceli
obeť narovnať a znova nasnímať. Vyhovuje vám to? Už ste
skončili s obhliadkou?

– Čo povieš, Hanna? – spýtal sa Patrik s úmyslom zapojiť kolegyňu do práce. V úlohe nováčika to nemala jednoduché, preto si predsavzal, že jej to aspoň trochu uľahčí.

– Myslím si, že sme skončili. – Obaja s Patrikom sa vystreli a odstúpili, aby uvoľnili miesto technikovi. Podišiel k autu, opatrne chytil obeť za plecía, narovnal ju a hlavu oprel o opierku. Až teraz zistili, že ide o ženu. Nakrátko ostrihané vlasy a unisexové oblečenie spôsobili, že ju najprv pokladali za muža, pohľad na tvár však prezradil, že o život prišla žena, asi štyridsiatnička.

– To je Marit, – povedal Patrik.

– Marit? – spýtavo zopakovala Hanna.

– Vlastní malý kiosk na obchodnej ulici Affärsgatan. Predáva sa tam čaj, káva, čokoláda a podobne.

– Má rodinu? – pri tejto otázke v Hanninom hlase zaznel čudný tón, takže Patrik sa na ňu rýchlo pozrel. No kolegyňa vyzerala ako zvyčajne. Pravdepodobne sa mu to len zazdalo.

– Vlastne ani neviem. To treba zistiť.

Technik dokončil svoju prácu a stiahol sa dozadu. Patrik zaujal jeho miesto a Hanna sa pridala.

– Opatrne, ničoho sa nedotkni, – zo zvyku ju napomenul Patrik. Skôr než stihla odpovedať, ospravedlnil sa: – Prepáč, stále zabúdam, že si nováčik u nás, ale nie na polícii. Maj so mnou strpenie.

– Nerob si ťažkú hlavu, – zasmiala sa jeho nová kolegyňa. – Nie som až taká chúlостivá.

Aj Patrik sa uľahčene rozosmial. Ani si neuvedomoval, ako si zvykol na spoluprácu so známymi ľuďmi, ktorí vedeli, čo treba robiť. Najvyšší čas, že dostali posilu zvonka. V porovnaní s Ernstom ešte aj úplný začiatočník predstavoval prínos. Všetci pokladali za zázrak, že napokon ho predsa len vyhodili za jeho prinajmenšom svojský postup pri riešení prípadu z minulej jesene.

– Tak, čo vidíš? – spýtal sa Patrik a priklonil sa k Martinej tvári.

– Ani nie vidím, skôr cítim, – Hanna sa pár ráz nadýchla nosom. – Alkohol. Keď zišla z cesty, musela byť namol.

– Naozaj to tak vyzerá, – súhlasil Patrik, no akosi zamyslene. Zvraštil čelo a nazrel do auta, na dlážku. Nezba-